

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**D. Adami Rechenbergi Consensus Orthodoxus Cum Verbo
Dei, libris Symbolicis & probatissimis Theologis gnēsiōs
Lutheranis, inprimis Saxonici antiquis, De Gratiae
Divinae Termino, oppositus Malevolorum ...**

Rechenberg, Adam

Lipsiae, 1701

Quaest. VII

urn:nbn:de:bsz:31-105727

(28) 50
QUÆST. VII.

*Utrum Deus Pharaonem, Iudam, filios Eli in sensum
reprobum traditos, ante excessum e vita, omni gratia
ex justo iudicio privarit, aeternoq; suppicio devooverit?*

Respondet Compilator: Affirmat quæstionem expressis
verbis D. Reichenbergius disputat. de Stat. Indurator.
§.31. Non video, inquit, de term. Grat. revocat. §.33.
*Quomodo Deus illis terminum gratia usque ad finem
vita prorogasse dici queat.*

Animadversio.

Quæstionem propositam ex S. Scriptura cum Formula Concor-
dia & orthodoxis Theologis affirmavi simulque, eam probavi.
Quod enim i.) Pharaonem attinet, Form. Conc. artic. XI. pag. 820.
de eodem ita habet: *Quod autem Dominus cor Pharaonis indu-
rat, ut Pharao subinde peccando pergit, & quo gravius admonetur,
eo magis induretur: id NB. pæna est antecedentium ipsius peccato-
rum, & immanissime & multiplicis tyrannidis, quam in filios Israel
contra conscientię suę stimulos exercuerat. Et cum Dominus ipſi
verbum & voluntatem suam annunciarī curaret: Pharao vero ni-
bilominus ex proposito & destinata malitia simpliciter, adversus
omnes exhortationes & admonitiones contumaciter insurgeret: Do-
minus NB. manū ab eo suā retraxit, eum deseruit; atq; ita
cor ipsius induratum est, & Dominus justum iudicium suum adver-
sus eum exsecutus est. Omnino enim Pharao aeterno Gehennæ incen-
dio dignus erat. Et sane Paulus exemplum Pharaonis Rom. IX. non
alio fine ad fert, quam ut eo ipso Dei justitiam declararet, quam in
contemtoribus impænitentibus puniendis demonstrat. Conser. D.
Rungius Theolog. Witteb. in Exod. c. VIII. p. 292. Ex his in utram-
que partem allatis argumentis patet, Pharaonem ab aliquo gra-
du*

du hujus peccati (ad mortem i. Joh. V, 16.) absolvit minime posse aut deberi. Unde etiam induratio & finalis impenitentia, quæ connexa sunt cum peccato in Spiritum S. in ipso manifeste animadvertisuntur. Quod vero Moses pro ipso orat, id facit pro liberatione poenæ temporalis & multiplicatione miraculorum, cum ex oraculis Dei sciret, Pharaonem nunquam emendatum iri. ---- Pro talibus autem non esse orandum, ait, qui in finali impenitentia moriuntur, extra omnem controversiam est. 2.) De *Juda*, proditore, quod alterum exemplum est indurati peccatoris, gratia in hac vita privati, cum B. D. *Jac. Wellero* & aliis Saxonis orthodoxis statuo, quod tota Christi actio cum eo *Luc. XXII, 22. Matth. XXVI, 24.* instituta eo spectarit, ut Judas ab horribili illo scelere ad poenitentiam revocaretur. Sed cum apud *Joh. XIII, 27.* ceu peculiari ratione Satanæ cor ejus intrasse, eum implicatum jam prorsus laqueis Satanæ ipse Christus reprobæ menti permisit & dimisit dicens: *quod facis, fac citius:* ita dimissus & a gratia exclusus est, & in diabolica obsessione permanit. Confer *D. Gerb. Harm. Evangel. cap. CL XVIII. fol. 1155.* Spiritualiter enim Judam obsecsum, & ceu sensu, peculiari ratione Satanam cor ejus intrasse, *Dannbauerus Hodof. p. 399. ex Joh. XIII. 27.* probat. Qui ergo Judam gratia Dei non ante penitus excidisse ajunt, quam gulam laqueo frangeret, divinis literis & sanis Theologis obloquuntur. Memini adhuc verborum B. D. *Carpzovii*, quæ in concione passionali, de *Juda* fecit ex cit. cap. v. 39. *Judas der Verräther* gleng/ nachdem er den Wissen genommen / so balde zur Thür hinaus/ und damit schloß Gott seine Gnaden-Thür hinter ihm zu. Bene hic etiam magnus quidam *Theologus*, fautor meus longe honoratus, ex collatione phrasium v. 2. & 27. observat, quod priori versiculo 2. de eo dicatur, τὸ διάβολος ἦδη βεβληκότερος εἰς τὴν καρδίαν, (da schon der Teuffel hatte dem *Juda Simonis* ins Herz gegeben) sed posteriori loco v. 27. dicatur de *Juda*, post bucellam acceptam, τότε ἐπένθετο εἰς ἔκεινον οὐΣατανᾶς, quod tunc per ingressum, eum penitus a Deo desertum obcederit. Qui ergo sibi persu-

sum habent, hominem contumacissimum & a diabolo jam spiritualiter obsessum, adhuc gratia Dei assistente frui, nec a Deo penitus desertum esse, eum ex Scriptura recte sapere, audacter nego. 3.) *Filios Eli* ante excessum e vita, gratia divina ob insanabilem contumaciam & malitiam, ex justo Dei judicio penitus fuisse privatos, cum D. Brentio in *I. Sam. II. bomil. X.* D. Gerhardo in loc. de *Provid.* §. 121. D. Paulo Laurentio, *Theologo Saxonico*, in cit. *I. libr. Samuel. homil. f. 57. Dannbauero Hodof. Phen. XI. pag. 1420. seq.* & Feurbornio de Peccat. in *Spir. S.* tamdiu statuo, donec argumentis e divinis literis convictus fuero. Cur omisit Compilator exemplum *Saulis* addere, quod etiam ex mente Hiltsemanni, Feurbornii, Geieri & Gerhardi in hunc censem retulerim? Notet interim B. Gerhardi verba ex Loc. de *Provident.* §. 93. *Quando homo resistit spiritui s. & ruit in sceleris, Deus gratia sua hominem deserit, vel etiam datam subtrahit.* Sic postquam Saul defecit, recessit Spiritus Iehovae ab eo, *I. Sam. XVI, 14.* Et §. seq. 95. cum Damasco declarat desertionem desperativam, cum universa, quæ ad salutem sunt faciente Deo, incorrigibilis & immedicabilis vel insanabilis manet homo, justus Dei judicio deseritur a supra grata, quemadmodum Spiritus Domini recessit a Saule, *I. Sam. XVI, 14. cap. XXVIII, 15.* Id etiam Theologus Electoralis πολλῶν ἀράγες αἰδων, B. D. Jac. Wellerus in *Annot. in Epist. ad Rom. c. IX. pag. 559.* confirmat: In specialibus Dei circa indurationis doctrinam actionibus est *desertio*, NB. quia Deus ob peccata gratiam subtrahit, NB. ulteriorem vero non impertit, *I. Sam. XVI, 14. 2. Paralip. XXXII, 3.* Quod ideo adjicio, quia aliqui *Saulem* quoque, postquam a Deo desertus fuisse, non omni gratia privatum fuisse, somniant. Confer *Apolog. Aug. Confess. art. V. de paenit.* p. 162.

Assertione igitur mea orthodoxa confirmata, quæ Compilator objicit testimonia, de Gratia Dei apud induratos durante, vel de voluntate Dei antecedente, ut Försteri, exaudienda sunt; vel ita exponenda, ne divinis literis aperte repugnant, ut de Pharaone, v. D. Försteri *Problemat. Theolog. Decad. 2da problem. I. Thes.*

29. sqq. & in primis thes. 43. sq. & D. Aug. *Varenium in Paulo Evang.*
Roman. Disput. X. super cap. IX. Rom. p. 333. sq. Ex iis enim con-
 stat, Rom. IX, 18. indurationem Pharaonis, Paulum miserationi
 contradistinguere. Nec ex historia Exodi de Pharaone probari
 potest, quod Deus illum & Aegyptios usque ad suffocationem in
 undis, ulla amplius gratia dignatus sit. v. *cap. XIV*, 17. Compilator
 autem more suo aperte mentitur, quando mihi affingit, quod
 nimis audacter in Parenesi mea p. 27. inculcaverim, *Judam longe ante fata a gratia exclusum*, aut cum filiis Eli ex termino per-
 emptorio abjectum fuisse. Ego v. cum Balth. Meisnero quoque
 assero, *Christi meritum ad Judam se omnino extendere, qui omnino pro suspendio Iude cogitato & patrato* (imo addo ego pro ejus
 poena internali) *satisfecerit*: ita quidem, ut ultimo horæ qua-
 drante, cum adhuc in vivis esset, omnino poenitere & salutem ad-
 ipisci (ac satisfactione Christiq; merito frui) potuisset; addo vero,
 nisi ipse per malitiosam repugnantiam & perseverantem contu-
 maciam se fructu istius gratiæ ipsummet indignum in vita adhuc
 reddidisset. Christi enim meritum non tantum ratione *acquisitionis*, sed *ad applicationis spectandum esse*, omnes saniores Theo-
 logi hactenus docuerunt. v. D. Gerb. *Loc. de Elect.* §. 205. Quæ
 Compilator ex D. Bohemo adfert pro emollienda Brentii senten-
 tia, mihi non ignota sunt. Interim cum supra allegatis Theo-
 logis, & B. Hunnio *de Provid.* quest. & *Respons.* p. 75. sentio.

QUEST. VIII.

*Utrum tribulatio, pena publica, al. &c. calamitates à Deo
 impénitentibus immisæ sint vindicativa; an vero
 medicinales ac incentiva ad pénitentiam?*

Hic Compilator sine judicio respondet: Affirmat prius D.
 Rechenberg contra Krakewiz. p. 17. Es ist innerweisz
 lich und falsch / daß Gott durch die Strafen den
 Sünder allezeit zubefehren suche,

Anim-